

at ved denne Lejlighed kan man komme til at tage Folk med, som i Virkeligheden er under Skattegrænsen. Jeg har noteret mig, at det ærede Medlem sagde dette. Samtidig foreslaar det ærede Medlem en Forhøjelse af Jernbanetaksterne som noget særdeles nyttigt i Øjeblikket; men mon der ikke blandt dem, som kører paa Jernbanen, skulde være Folk, som er under Skattegrænsen? Og hvis det ærede Medlem maa indrømme dette, falder selv dette Argument, som øjensynlig var hans bedste, bort. Naar det ærede Medlem er inde paa indirekte Skatter i saa stort Omfang, kommer han vistnok til i stor Udstrækning at tage Folk med, som er under Skattegrænsen. Og hvis det ærede Medlem hørte paa, hvad det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) sagde, vil han have lagt Mærke til, at det ærede Medlem fra Svendborg aldeles ikke kunde slaa sig til Taals med det ærede Medlems Luksus-skat, og jeg giver det ærede Medlem fra Svendborg Ret i, at under de nuværende Forhold vilde det, der vilde kunne indvindes gennem en saadan Skat, kun være ubetydeligt. Nej, det ærede Medlem fra Svendborg var ganske anderledes langt ude, det ærede Medlem fra Svendborg vilde have saadanne Artikler med, som gav noget i Kassen. Mon det ærede Medlem fra Æbeltoft vil følge ham deri, og mon det overhovedet skulde være muligt i dette Øjeblik at optage en almindelig Forhandling om Toldloven i den danske Rigsdag? Det er nemlig det, det ender med. Skal vi ind paa en indirekte Beskatning, som forslaar, ved jeg ikke anden Vej end at tage Toldloven op til Forhandling. Jeg har gjort den Erfaring med en enkelt Position paa Toldloven, at det ikke var muligt at samle Partierne om en Ændring. Man har gjort gældende overfor mig, at der var principielle Hensyn, som gjorde det umuligt. Jeg er i alt Fald vis paa, at skal vi i det kommende Aar have Indtægt, der kan betyde noget, ind i Statskassen, vil en Forhandling om en Revision om Toldlovens Positioner ikke nytte noget. Det ærede Medlem fra Æbeltoft maa huske paa, at saa snart man rører ved den Art Sager, vælter det ind med Forslag og Ændringer o. s. v., og jeg tror, at den Forhandling, der vil udvikle sig derom, ikke vil føre til noget.

Jeg vil kun i Almindelighed sige med Hensyn til Ejendomsskylden, at det er mig ikke klart, at en Mand, som har en Gaard til en Værdi af 100,000 Kr., ikke skulde kunne betale en Merskat paa saadant noget

som 50 Kr. i det kommende Skatteaar — det er det, Lovforslaget gaar ud paa —, og jeg haaber stadig, at det høje Lands-ting ikke skal være uenigt med mig i den Betragtning. Jeg har det at støtte mig til, at den Minister, der repræsenterer det konservative Folkeparti indenfor det nuværende Ministerium, har givet sin Tilslutning til dette Lovforslag. Der er det højst mærkværdige Forhold, at Partierne og deres Ministre synes i Øjeblikket at være noget uenige.

Jeg har ikke i Sinde at gøre mange Bemærkninger overfor det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), og det af den Grund, at vi har hørt det før. Allerede af Høflighedsgrunde tør jeg ikke paa nogen Maade bestride, at det kan interessere det høje Folketing at høre det for 5te eller 6te Gang; med al Anerkendelse af det ærede Medlems Evner og Indsigt tør man vel sige, at Ting, der gentages flere Gange af det ærede Medlem, ikke kan virke lige interesserende; men jeg tør alligevel, som sagt, ikke bestride, at Foredraget kan have interesseret det høje Folketing. Men jeg er alt for beskeden til at tro, at jeg, naar jeg skulde gentage Betragtninger, som jeg har gjort gældende nogle Gange før, tvungen af det ærede Medlem, saa kunde regne paa en lignende Interesse som det ærede Medlem. Jeg maa derfor lade en Del af dette staa, ogsaa af den Grund, at Foredraget fik en vis akademisk Karakter, som det ærede Medlem dog vistnok bør søge at undgaa. Naar det ærede Medlem er Fører for et Gaardmandsparti her i Landet, er det uheldigt for det ærede Medlem at blive alt for akademisk — almindelig Erfaring vidner derom. Altsaa, allerede den akademiske Karakter af det ærede Medlems Foredrag støder mig noget tilbage. F. Eks. at diskutere i Øjeblikket, hvorledes Forholdene vil stille sig i Finansaaret 1918—19 — nej, det faar det ærede Medlem mig ikke til. Jeg tror, der er Opgaver, som ligger os nærmere i Øjeblikket. Vi maa Dag ud og Dag ind tage vor Stilling til det, som ligger lige for. Ogsaa naar vi kommer til Spørgsmaal om Finanserne og om Skatteevnen, maa vi søge det, som vi i Øjeblikket kan naa. At diskutere med det ærede Medlem, hvad der skal ske i Finansaaret 1918—19, vilde være lige saa urimeligt som at diskutere, hvad der skal ske flere Aar frem i Tiden. Vi ved jo aldeles intet om, hvordan Forholdene vil komme til at ligge i Verden og i vort Land til den Tid. Vi